

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/51/2013
Identifikačné číslo spisu:	2310206268
Dátum vydania rozhodnutia:	30.06.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Darina Ličková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:2310206268.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: KLARTEC, spol. s r. o., Mikovíniho 8, Trnava, IČO: 36 231 355, právne zastúpenému spoločnosťou LEGAL ADVISORS SK, s. r. o., Klariská 14, Bratislava, proti žalovanému: AJ TRANS, s. r. o., Vinohrady nad Váhom 583, IČO: 36 258 351, právne zastúpenému spoločnosťou VRANOVIČ/HALADA, s. r. o., Kapitulská 21, Trnava, o zaplatenie 8 666,24 eur s príslušenstvom, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 9. júla 2013, č. k. 21 Cob 177/2012-220, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu o d m i e t a .

Žalobca je povinný nahradiť žalovanému na účet jeho právneho zástupcu trovy dovolacieho konania vo výške 313,88 eur.

Odôvodnenie

Okresný súd Galanta rozsudkom zo 14. júna 2012, č. k. 24 Cb 88/2010-189, žalobu zamietol a žalovanému podľa § 142 ods. 1 O. s. p. priznal právo na náhradu trov konania vo výške 3 710,17 eur (519,50 eur + 3 190,67 eur).

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že súd prvého stupňa vo veci vypočul účastníkov, oboznámil sa s obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Trnava sp. zn. 37 Rob 64/2009, ako aj s obsahom ostatného na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu a po takto vykonanom dokazovaní zistil skutkový stav veci. Medzi žalobcom a žalovaným došlo k vzniku právneho vzťahu, a to zmluvy o preprave vecí. Na základe uvedenej zmluvy sa žalovaný ako dopravca zaviazal v prospech žalobcu prepraviť zásielku na trase Eschenburg (Spolková republika Nemecko) - Malženice. Na vykonanie prepravy vecí použil žalovaný ďalších dopravcov, ktorí fyzicky prepravu tejto zásielky vykonali. Pri vykládke zásielky bolo zistené, že doručená zásielka je poškodená, pričom táto skutočnosť bola vyznačená na CMR liste, a to tak, že bolo uvedené (poškodená horná príruha prevodovky, poškodenie nebolo spôsobené prepravou). Po zistení poškodenia zásielky si navrhovateľ svoj nárok zo škody vzniknutej na zásielke uplatnil u výrobcu stroja spoločnosti Hess Maschinenfabrik GmbH & Co. KG. Uvedená spoločnosť sa ku škode na zásielke vyjadrila tak, že vzniknutú škodu prešetril a zásielka nebola poškodená v sídle výrobcu stroja v Nemecku, pričom k poškodeniu stroja malo dôjsť nesprávnym upevnením stroja - zásielky na vozidle,

pričom výrobca stroja mal o tejto skutočnosti výslovne poučiť dopravcu pri nakladaní stroja. Na základe skutočností uvedených Nemeckou spoločnosťou si žalobca voči žalovanému započítal vzniknutú škodu vo výške 3 000,-- eur, pričom zvyšnú časť ceny za prepravu zásielky žalovanému riadne uhradil. Aj napriek vyššie uvedeným skutočnostiam žalovaný podal na Okresnom súde Trnava voči žalobcovi návrh na vydanie platobného rozkazu v sume 3 000,-- eur. Tomuto návrhu súd vyhovel a pod sp. zn. 37Rob 64/2009 vydal platobný rozkaz, v ktorom žalobcu zaviazal k zaplateniu finančnej čiastky 3 000,-- eur.

Voči uvedenému platobnému rozkazu žalobca podal odpor, ktorý však bol konajúcim súdom odmietnutý ako odpor podaný po zákonnej 15-dňovej lehote. Na základe tejto skutočnosti nadobudol platobný rozkaz Okresného súdu Trnava právoplatnosť 29. decembra 2009, pričom po jeho právoplatnosti žalobca žalovanému plnil celkovo sumu 3 387,86 eur.

Súd žalobcovi uplatnený nárok v časti bezdôvodného obohatenia vo výške 3 387,86 eur nepriznal, nakoľko podľa názoru súdu nebolo v konaní preukázané, že sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil, nakoľko žalobca žalovanému plnil podľa právoplatného súdneho rozhodnutia. Takéto plnenie podľa názoru súdu nie je možné považovať za plnenie bez právneho titulu ani plnením z neplatného právneho úkonu a taktiež ani plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Titulom plnenia, ktoré žalobca žalovanému poskytol, bolo právoplatné súdne rozhodnutie, pričom pri vydaní takéhoto súdneho rozhodnutia konajúci súd posudzoval, aj keď v skrátenom konaní, či žalovaný svoj uplatnený nárok osvedčil. V rámci tohto zvažovania dospel súd k názoru, že žalovaný svoj nárok predložil relevantnými dôkazmi a jeho návrhu vyhovel. Skutočnosť, že žalobca zmeškal lehotu na podanie odporu, súd nemôže považovať za skutočnosť smerujúcu proti žalovanému. Žalobca mal zákonom stanovené možnosti, ako mohol oprávnenosť nároku žalovaného v konaní vyvrátiť. Jeho benevolentným postupom si však sám znemožnil uplatnenie svojich práv. Všetky argumenty, ktoré žalobca používal v tomto konaní, mohol pritom konajúcemu súdu uvádzať v pôvodnom konaní a nárok žalovaného vyvrátiť. Nevyužitím riadnych, prípadne mimoriadnych opravných prostriedkov žalobcom došlo k tomu, že vec bola právoplatne rozhodnutá v prospech žalovaného. Podľa názoru súdu je možné súdne rozhodnutie v konkrétnej veci preskúmať a posudzovať iba v rámci konania o opravných prostriedkoch, a to či už riadnych alebo mimoriadnych. Oprávnenosť nárokov, o ktorých už bolo rozhodnuté, nie je podľa názoru súdu správne a vhodné posudzovať v rámci iných konaní, a to s prihliadnutím na zásadu právnej istoty. Podľa názoru súdu by pripustením argumentácie žalobcu mohlo dôjsť k situácii, že každé právoplatné rozhodnutie súdu, ktorého predmetom bolo určité finančné plnenie a ktorého právoplatnosť nastala po nevyužití opravných prostriedkov, by mohlo byť napádané v ďalších súdnych konaniach.

Z vykonaného dokazovania súdu vyplynul jednoznačný záver, že v čase doručenia zásielky došlo v zmysle cit. čl. 30 Dohovoru CMR k zisťovaniu stavu zásielky, pričom na priloženom CMR liste bolo žalobcom a dopravcom, ktorého na vykonanie prepravy použil žalovaný, vyznačené poškodenie zásielky a zároveň konštatovanie, že poškodenie nebolo spôsobené prepravou. Táto skutočnosť vzhľadom na to, že išlo o poškodenie, ktoré bolo zistiteľné na mieste, čiže nešlo o neznateľné poškodenie, došlo k založeniu nevyvrátiteľnej domnienky o rozsahu uvedeného poškodenia a o tom, že poškodenie nebolo spôsobené prepravou. Podľa názoru súdu v danom prípade je z dôvodu konštatovania, ktoré je uvedené v CMR liste, vylúčené akékoľvek produkovanie dôkazu o opaku skutočností uvedených v CMR liste, a to z dôvodu čl. 30 ods. 2 Dohovoru CMR. Na základe tejto skutočnosti je preto potrebné konštatovať, že za škodu na zásielke nezodpovedá žalovaný, nakoľko nebola spôsobená ním ani osobami, ktoré na vykonanie prepravy veci použil.

Súd sa taktiež stotožnil s argumentáciou žalovaného, že zo žiadnych pred súdom produkovaných dôkazov nevyplývalo, že obsahom zmluvy o preprave vecí bol aj záväzok žalovaného vykonať nakládku zásielky. Z tohto dôvodu je potrebné konštatovať, že ak ku škode došlo počas nakládky, resp. v dôsledku nesprávnej nakládky zásielky, za túto taktiež nemôže zodpovedať žalovaný, nakoľko podľa čl. 17 ods. 4 písm. c/ Dohovoru je možné konštatovať, že ku škode došlo v dôsledku tzv. zvláštneho nebezpečenstva súvisiaceho s naložením a vyložením zásielky osobami konajúcimi za odosielateľa. V tomto prípade súd nepovažoval dôkaz produkovaný žalobcom, a to vyjadrenie výrobcu stroja - zásielky zo Spolkovej republiky Nemecko za dôkaz vyvracajúci možnosť vzniku škody pri nakladaní zásielky,

nakoľko vyjadrenie Nemeckej spoločnosti nie je vyjadrením nezainteresovaného subjektu, pretože ide o jeden zo subjektov, ktorý svojim konaním prostredníctvom zamestnancov mohol zásielku poškodiť počas naložky, resp. spôsobiť, že ku škode došlo počas prepravy v príčinnej súvislosti s nesprávnou naložkou.

Na základe vyššie uvedených dôvodov súd rozhodol tak, že aj v časti 5 278,38 eur návrh žalobcu zamietol, nakoľko žalobca bezpochyby nepreukázal dôkaznými prostriedkami skutočnosť, že za škodu na prepravovanej zásielke zodpovedá žalovaný, nakoľko opätovne svojim nedôsledným postupom pri ohliadke zásielky uviedol do CMR listu skutočností, ktorých pravdivosť chcel v priebehu súdneho konania vyvrátiť, a to aj napriek tomu, že takýto postup je v zmysle vyššie citovaného ustanovenia čl. 30 CMR dohovoru vylúčený.

Súd vo veci rozhodol na základe dôkazov navrhnutých účastníkmi. Ďalšie dokazovanie sám neinicioval ani nevykonával, nakoľko to nebolo nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci ako také. Súdom iniciované, prípadne vykonávané dokazovanie by mohlo porušiť právo účastníkov na spravodlivé a nestranné prejednanie veci a bolo by podľa názoru súdu aj v rozpore so zásadou rovnosti strán účastníkov súdneho konania.

Na odvolanie žalobcu prejednal vec Krajský súd v Trnave a rozhodol rozsudkom z 9. júla 2013, č. k. 21 Cob 177/2012-220, tak, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Zároveň rozhodol, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému na trovách odvolacieho konania 313,88 eur na účet zastupujúcej spoločnosti VRANOVIČ/HALADA, s. r. o., do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

V odôvodnení odvolací súd uviedol, že súd prvého stupňa vo veci vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu a odôvodnenie jeho rozhodnutia obsahuje všetky náležitosti vyžadované ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p., vrátane úvah, ktorými sa súd pri hodnotení vykonaných dôkazov riadil, ako aj spôsobu aplikácie právnych noriem.

Odvolací súd mal za to, že žalobca nekonkretizoval, ktorý účastníkmi navrhnutý dôkaz, potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvého stupňa nevykonával, ani z ktorého vykonaného dôkazu mal súd dospieť k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Podľa odvolacieho súdu je z obsahu odôvodnenia rozsudku bez pochybností zjavné, ako a prečo súd prvého stupňa ako nedôvodne uplatnený hodnotil nárok žalobcu špecifikovaný ním ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ako aj to, že za rozhodujúcu skutočnosť v súvislosti s nárokom na náhradu škody považoval účastníkmi zhodne potvrdené zisťovanie stavu zásielky v čase jej doručenia a vykonanie záznamu o výsledku tohto zisťovania samotným žalobcom na liste CMR. Riadne zistenie stavu zásielky a vykonanie zápisu žalobca potvrdil okrem iného vo svojom písomnom vyjadrení k veci z 24. februára 2011 (č. l. 77 spis mat.), pričom zaznamenaným výsledkom uvádzaného zisťovania bolo nielen zistenie poškodenia zásielky, ale aj povahy tohto poškodenia, ako to predpokladá aj ustanovenie článku 30 ods. 1 Dohovoru CMR, v danom prípade konkretizovaním poškodenej časti stroja - horná príruha prevodovky, a negatívnym určením, že poškodenie nebolo spôsobené prepravou. Vykonanie takéhoto záznamu konateľom žalobcu iba na základe tvrdenia vodiča dopravcu ju nielen nehodnoverným, ale aj nerelevantným z hľadiska jeho účinkov v zmysle článku 30 ods. 2 Dohovoru CMR, ktoré popísal súd prvého stupňa a ktoré spočívajú v neskoršej nemožnosti výsledok zistenia spochybňovať iným dôkazom, ak ide o poškodenie zjavne znateľné.

Podľa odvolacieho súdu, pokiaľ za tejto situácie súd prvého stupňa návrh žalobcu, majúci základ v spôsobení škody na zásielke pri jej preprave zamietol, rozhodol vecne správne, podobne ako v časti uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, správnosť rozhodnutia o ktorom žalobca svojou argumentáciou nespochybnil, keď uplatnenie nároku súdnou cestou ako realizovanie základného práva žalovaného nie je možné súčasne považovať za odporujúce dobrým mravom, či poctivému obchodnému styku. Plnenie, prijaté žalovaným na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu, nenapĺňa žiaden zo znakov skutkovej podstaty vzniku bezdôvodného obohatenia uvedených v ustanovení § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. potvrdil, keď sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku, vrátane rozhodnutia o náhrade trov konania, v súvislosti s ktorým konštatoval, že písomné vyjadrenia žalovaného k predmetu sporu, okrem iného umožňujúce prípravu súdu na argumentáciu účastníkov na pojednávaniach, nie sú zjavne svojvoľným opakovaním obrannej argumentácie, ale reakciou na stanoviská žalobcu, a preto ich nemožno považovať za neúčelne vykonané úkony právneho zastúpenia, rovnako ako jeho účasť na pojednávaniach, ktorá je právom účastníka a z hľadiska ktorej nie je relevantné oznámenie procesnej protistrany o jej neúčasti na pojednávaní, či podaní žiadosti o jeho odročenie.

Podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. odvolací súd priznal v tomto konaní úspešnému žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania vo výške nákladov právneho zastúpenia pri jednom úkone zastupujúcej spoločnosti - písomné vyjadrenie k odvolaniu s tarifnou odmenou podľa § 10 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. 253,94 eur, paušálnou náhradou výdavkov 7,63 eur a DPH 52,31 eur.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca z dôvodu, podľa ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p., t. j. tým, že v konaní došlo k vade podľa § 237 písm. f/ O. s. p a podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., t. j. tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Zároveň navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v celom rozsahu zrušil rozsudok krajského súdu a súdu prvého stupňa a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a žalobcovi priznal v celom rozsahu náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia alebo alternatívne, aby napadnutý rozsudok krajského súdu v celom rozsahu zmenil, návrhu žalobcu vyhovel v plnom rozsahu a žalobcovi priznal v celom rozsahu náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia. Žalobca zároveň navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, a to až do právoplatného skončenia veci.

Podľa žalobcu odvolací súd opomenul vyjadrenie žalobcu v čl. VI odvolania z 26. júna 2012. Podľa žalobcu súdy nevykonali predmetné dokazovanie ani napriek viacnásobnému namietaniu žalobcu. Súd vôbec v konaní nezisťoval a neskúmal, kto škodu spôsobil a ktorá osoba nesie zodpovednosť za poškodenie zásielky, pričom sa neodôvodnene pridržiaval iba zápisu v CMR liste.

Žalobca poukázal na ust. § 157 ods. 2 O. s. p. a na judikatúru súdov Slovenskej republiky (R 37/1985) a má za to, že odvolací súd žiadnym spôsobom neuviedol, prečo nedošlo zo strany súdu prvého stupňa (prípadne odvolacieho súdu) k vykonaniu ďalšieho dokazovania, hoci žalobca aj žalovaný vykonanie dôkazov navrhli. Odvolací súd sa nezaoberal ani otázkou potreby vykonania dôkazov, ktoré účastníci nenavrhli, avšak vykonaním ktorých by bol preukázaný nárok žalobcu a riadne zistený skutkový stav veci. Zároveň poukázal na ust. § 120 ods. 1 O. s. p. a uviedol, že civilné konanie je ovládané zásadou kontradiktórnosti len sčasti a zodpovednosť za výsledok konania nenesú výlučne len jeho účastníci, ale aj samotný súd v prípade, ak je pre rozhodnutie vo veci dôležité aj vykonanie iných dôkazov, ako len tých, ktoré navrhujú účastníci konania, v takom prípade súd musí vykonať aj dôkazy iné.

Podľa žalobcu odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu neobsahuje základné a podstatné náležitosti odôvodnenia podľa ust. § 157 ods. 2 O. s. p., čo má za následok arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu.

Podľa žalobcu súdy nesprávne právne posúdili zápis v CMR o poškodení zásielky a dospeli k nesprávnemu záveru, že poškodenie zásielky nebolo spôsobené prepravou, pričom opomenuli skutočnosť, že žalobca v CMR uviedol tento zápis výlučne na základe ubezpečenia dopravcu, že toto poškodenie zásielky nebolo spôsobené počas prepravy a že v prípade, ak by žalobca túto skutočnosť v liste CMR neuviedol, dopravca mu zásielku nevydá. Žalobca dobromyseľne nadobudol presvedčenie, že dopravca hovorí pravdu a súčasne sa spoliehal na odbornú starostlivosť žalovaného, ktorý prepravu zásielky vykonával prostredníctvom dopravcu a následne si žalobca uplatnil svoj nárok zo škody vzniknutej na zásielke voči výrobcovi stroja. Podľa žalobcu nemožno mu jeho dobromyseľnosť pripisovať na ťarchu. Keďže žalobca bol zo strany dopravcu uvedený do omylu v tom, že poškodenie

zásielky nebolo spôsobené prepravou a súčasne, že v konaní pred súdom prvého stupňa bol dokázané, že poškodenie zásielky bolo spôsobené prepravou, nie je možné zápis v CMR pripisovať na ťarchu žalobcu. V opačnom prípade by došlo k negovaniu a porušeniu zásady objektívnej zodpovednosti dopravcu za škodu na zásielke v zmysle Dohovoru CMR a Obchodného zákonníka.

Podľa žalobcu výklad a použitie príslušných ustanovení Dohovoru CMR, ktoré uskutočnil súd prvého stupňa i odvolací súd, je nejasné a nezrozumiteľné a sú v priamom rozpore s ust. § 617 ods. 1, § 622 ods. 1, ods. 2 písm. a/ až c/, ods. 4 Obchodného zákonníka a čl. 17 ods. 1, ods. 2, ods. 3 a ods. 4, čl. 18 ods. 1 a čl. 29 ods. 1 Dohovoru CMR. Poukázal aj na čl. 30 Dohovoru CMR, že stav zásielky bol odvolacím súdom, ako aj súdom prvého stupňa nesprávne právne posúdený, čo má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

K dovolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý navrhol, aby súd dovolanie žalobcu ako neprípustné odmietol. Zároveň si uplatnil trovy dovolacieho konania v sume 313,88 eur (1. úkon písomné podanie na súd - vyjadrenie sa k dovolaniu žalobcu proti rozsudku - 253,94 eur + 7,63 eur paušál + 20% DPH).

Žalovaný vo vyjadrení uviedol, že v prvostupňovom konaní žalobca okrem dôkazov označených v návrhu na začatie konania navrhoval vykonať jediný dôkaz - výsluch konateľa žalobcu (ktorý aj bol vykonaný), vykonanie iných dôkazov žalobca nenavrhol. Súd prvého stupňa vykonal všetky dôkazy navrhované žalobcom. Neexistujú teda žiadne dôkazy, ktoré by žalobca navrhoval a súd nevykonával. Nie je namieste tvrdenie žalobcu, že odvolací súd mal uviesť, prečo nedošlo k vykonaniu ďalších navrhovaných dôkazov. Je zrejmé, že postupom súdu, ktorý vykonal všetky navrhované dôkazy, nemohla byť žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Pokiaľ ide o iné dôkazy, ako navrhovali účastníci konania, ich vykonanie prichádza do úvahy podľa § 120 ods. 1 O. s. p. iba za podmienky výnimočnosti takéhoto postupu a súčasne za podmienky nevyhnutnosti ich vykonania pre rozhodnutie veci. V predmetnej veci neboli, podľa názoru žalovaného, dané podmienky pre to, aby súd vykonal iné dôkazy, ako navrhovali účastníci konania.

Žalovaný má za to, že odvolací súd rozhodnutie riadne a náležite odôvodnil, preto vydaním rozhodnutia nedošlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom.

Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, že zápis v liste CMR nie je nevyvrátiteľný dôkaz o tom, že k poškodeniu zásielky nedošlo počas prepravy a o vylúčení zodpovednosti dopravcu, ide o opakujúce sa tvrdenie žalobcu, s ktorým sa prvostupňový aj odvolací súd vysporiadali, pričom zápis v liste CMR súdy správne vyhodnotili ako dôkaz o poškodení zásielky a o povahe poškodenia zásielky. Záver, že k poškodeniu nedošlo počas prepravy, je správnym a jednoznačným skutkovým zistením, vyplývajúcim z vykonaného dokazovania. z dôvodu, že je jednoznačne preukázané, že žalovaný nezodpovedá za škodu na zásielke, je bezpredmetná námietka žalobcu, že súd mal skúmať, kto spôsobil škodu. Oba súdy v tejto súvislosti správne aplikovali a interpretovali čl. 30 Dohovoru CMR.

Tvrdenie žalobcu, že konateľ žalovaného bol na vykonanie takéhoto zápisu donútený, resp. ho vykonal v omyle, je účelové a nepreukázateľné, takáto obrana žalobcu je nehodnoverná a nerelevantná. Z tohto dôvodu je tvrdenie žalobcu, že zápis v liste CMR je z týchto dôvodov čiastočne neplatný, neopodstatnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.), či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré ním možno napadnúť.

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým zákon vytvára účastníkovi konania procesnú možnosť, aby (len) v prípadoch, v ktorých to zákon výslovne pripúšťa, dosiahol nápravu, prípadný pád konania, alebo nesprávnosti napadnutého rozhodnutia. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno

sa ním - a ani pokiaľ je procesne prípustné - úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov, ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Posúdiť správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolacie konanie má prieskumnú povahu; a so zreteľom na ktorú dovolací súd - na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu - nemá možnosť vykonávať dokazovanie (viď. § 243a ods. 2 veta druhá O. s. p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu, vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p.

Dovoláním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O. s. p.), ani rozsudok vydaný vo veci, v ktorej by už dovolací súd vyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané (§ 238 ods. 2 O. s. p.). Dovolanie smeruje proti rozsudku, ktorý ale nevykazuje znaky uvedené v § 238 ods. 3 O. s. p. Prípustnosť dovolania žalobcu preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Dovolanie žalobcu by vzhľadom na vyššie uvedené bolo procesne prípustné, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p. O vadu v zmysle tohto ustanovenia ide vtedy, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) ak rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Žalobca vady konania v zmysle ust. § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. v dovolaní nenamietal a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť tohto opravného prostriedku preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na obsah dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameral na otázku opodstatnenosti tvrdenia žalobcu, že mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, čo zakladá dovolací dôvod podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým účastníkovi odňal možnosť realizovať tie procesné práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práva a právom chránených záujmov. Skutočnosť, že súd nevykoná účastníkmi navrhované dôkazy, ani takýto jeho postup nemožno hodnotiť ako odňatie práva konať pred súdom. Rozhodnutie vyjadruje nezávislé postavenie súdu pri hodnotení dôkazov, ktoré vykonal, vrátane nezávislého rozhodovania o tom, ktoré dôkazy vykoná. O takýto prípad by išlo však vtedy, ak by súd svojim procesným postupom odňal účastníkovi možnosť navrhnúť vykonanie dôkazov, čo v tomto prípade nebolo preukázané. Podľa názoru dovolacieho súdu nedošlo pri rozhodovaní súdov k takým procesným vadám konania, ktoré by mali za následok vyslovenie, že účastníkovi (žalobcovi) bola odňatá možnosť konať pred súdom tak, ako to predpokladá ust. § 237 písm. f/ O. s. p.

Súd prvého stupňa rozhodol na základe dôkazov navrhnutých účastníkmi konania. Rovnako uviedol,

prečo sám neinicioval ani nevykonával ďalšie dokazovanie.

Podľa žalobcu je konanie zaťažené vadou podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p. preto, lebo nevykonával dokazovanie výsluchom svedkov, ktorí boli prítomní pri vykládke zásielky a výsluchom p. Karla Červeného.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, pričom základné právo na súdnu ochranu neznamena právo na úspech v konaní pred súdom (II. ÚS 4/94, I. ÚS 40/95). K porušeniu ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu, resp. na spravodlivý proces by podľa dohovoru mohlo dôjsť rozhodnutím všeobecného súdu nielen tým, keby tento fakticky odňal možnosť komukoľvek domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde (II. ÚS 8/2001), ale aj tým, že súd rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia, alebo ak by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Naplnenie uvedených skutočností v predmetnej veci nebolo zistené. Taktiež článok 6 ods. 1 dohovoru nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri rozhodovaní o odvolaní môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (García Ruiz proti Španielsku).

K tomu Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že pokiaľ odvolací súd chce vecne správne rozhodnutie (po stránke skutkovej a právnej) potvrdiť, nemusí vykonať žiadne dokazovanie. Len ak hodlá vyvodiť odlišné skutkové a na ich základe aj právne závery a v dôsledku toho napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa zmeniť, musí odvolací súd sám dokazovanie zopakovať a prípadne doplniť. Odvolací súd môže podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. rozhodnúť o napadnutom rozsudku tak, že ak je výrok vecne správny, potvrdí ho a ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Pokiaľ sa teda odvolací súd po preskúmaní veci a napadnutého rozsudku stotožní s názorom vysloveným prvostupňovým súdom bez toho, aby vytkol obsah odôvodnenia rozsudku, nemožno ani túto skutočnosť považovať za vadu, ktorá by napĺňala predpoklady zákonom stanoveného dovolacieho dôvodu len preto, že účastník s rozhodnutím nesúhlasí.

Vzhľadom na uvedené neobstoí tvrdenie, že došlo k vade podľa ust. § 237 písm. f/ z dôvodu, odvolací súd nevykonával ďalšie dokazovanie výsluchom svedkom prítomných pri vykládke zásielky.

Žalobca v dovolaní namieta aj odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré podľa jeho názoru nezodpovedá kritériám stanoveným v ust. § 157 ods. 2 O. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s touto námietkou nestotožnil a považuje ju za nedôvodnú.

Súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní však nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

V tejto súvislosti treba upozorniť aj na to, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu, uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasnili skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

K námietke žalobcu ohľadom nesprávneho právneho posúdenia veci podľa ust § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky dodáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia oprávneného boli opodstatnené, mohli mať za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval, alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, ale o taký prípad v danej veci nejde.

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie odmietol podľa ust. § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s ust. § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

O trovách dovolacieho konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný a preto mu patrí náhrada účelne vynaložených trov dovolacieho konania ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia advokátom. Za účelné trovy považoval súd odmenu advokátovi za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k dovolaniu žalobcu) podľa § 14 ods. 1 b/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v spojení s § 10 ods. 1 uvedenej vyhlášky vo výške 253,94 eur, paušálnu náhradu výdavkov 7,63 eur a 20% DPH, čo spolu predstavuje sumu 313,88 eur.

Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.